

Sygn. akt I C 636/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świnoujściu Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Trytek-Błaszak

Protokolant: Marta Korzeniewska

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2016 roku w Świnoujściu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w G.

przeciwko A. P.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 636/16

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego w postępowaniu uproszczonym

Powód (...) w G. wniósł przeciwko A. P. powództwo o zapłatę kwoty 227,48 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 30,10 zł od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty, o zasądzenie kosztów sądowych w kwocie 30 zł, zasądzenie opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym (...) Spółką z o.o. umowy o świadczenie usług z dnia 03 grudnia 2009r. Wierzyciel zobowiązał się do świadczenia usług polegających na dostarczeniu dostępu do telewizji w zamian za uiszczaną przez pozwaną miesięczną opłatę abonamentową. Pozwana zobowiązała się również do poniesienia kosztów naliczonych zgodnie z umową oraz uregulowania przyznanych ulg w przypadku niewywiązania się z zapisów umowy. Pozwana nie wywiązała się z warunków umowy uchylając się od ponoszenia opłat abonamentowych, w związku z czym wierzyciel z dniem 01 marca 2011r. wypowiedział pozwanej umowę. Powód wskazał, że na zadłużenie pozwanej składa się kwota 227,48 zł, na którą składa się: 0,00 zł jako suma nieuiszczonych opłat abonamentowych, 30,10 zł jako suma odsetek ustawowych naliczonych od dnia następnego po dacie wypowiedzenia umowy do dnia sporządzenia pozwu i kwota 197,38 zł jako suma naliczonych zgodnie z umową opłat. Kwota zadłużenia uwzględnia wpłaty dokonywane przez pozwaną przed wniesieniem pozwu, które to wpłaty redukowały zadłużenie. W dniu 30 listopada 2012r. wierzyciel pierwotny (...)S.A. (jako następca Spółki z o.o.) dokonał przelewu przysługującej jemu od pozwanej wierzytelności na rzecz powoda. Zbycie nastąpiło zgodnie z art. 509 kc i tym samym powód uzyskał legitymację procesową czynną w niniejszym postępowaniu. O tym fakcie pozwana została poinformowana pisemnym zawiadomieniem. Przed wytoczeniem powództwa podejmowane były próby polubownego odzyskania należnej od pozwanej kwoty, lecz okazały się bezskuteczne. Powód dalej wskazał, że wartość przedmiotu sporu stanowi sumę zaległych opłat abonamentowych oraz odsetek ustawowych za opóźnienie.

Pozwana A. P. nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, ani też nie składała w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie, stąd też zgodnie z treścią art. 339 § 1 kpc Sąd zobowiązany był wydać wyrok zaoczny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 03 grudnia 2009r. pomiędzy (...)Spółką z o.o. w W. a A. P. zawarta została umowa o abonament na okres 13 miesięcy jednocześnie z umową sprzedaży terminala wraz z wyposażeniem (przewody, pilot) współpracującego z kartą oraz anteną satelitarną.

(dowód: umowa o abonament z 03.12.2009r. – k. 5-6, umowa sprzedaży z 03.12.2009r.

– k. 7-8)

W dniu 07 stycznia 2013r.(...)Spółka Akcyjna w W. sporządziła pismo do pozwanej zawiadamiające, że w dniu 30 listopada 2012r. na podstawie art. 509 kc Spółka dokonała przelewu przysługującej od pozwanej wierzytelności wraz z prawem do naliczania odsetek, a nabywcą wierzytelności jest (...) w G., w związku z czym wezwał do zapłaty zobowiązania z odsetkami ustawowymi w kwocie 307,48 zł, które należało dokonać w terminie 14 dni już na rachunek powoda.

(dowód: zawiadomienie pozwanej z 07.01.2013r. – k. 9)

Pismem z dnia 19 października 2015r. powód poinformował pozwaną, że zobowiązanie wynikające z umowy nr (...) zawartej z (...)S.A. zostało przeniesione na rzecz powoda, który odtąd jest uprawniony do dochodzenia tej wierzytelności. Wskazał, że wysokość zadłużenia wynosi 227,48 zł i jednocześnie wezwał pozwaną do zapłaty tej kwoty w terminie 7 dni.

(dowód: wezwanie do zapłaty z 19.10.2015r. – k. 10)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione, bowiem powód nie wykazał swojej legitymacji procesowej czynnej, a nadto nie wykazał zasadności powództwa.

Swoje roszczenie wobec pozwanej A. P. powód wywodzi z umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 listopada 2012r., na podstawie której miał nabyć od (...)S.A. wierzytelność pieniężną wobec pozwanej wynikającą z umowy o abonament z dnia 03 grudnia 2009r. Nie załączył jednak do pozwu umowy przelewu wierzytelności, a zatem nie wykazał, aby po pierwsze – taka umowa istniała i została zawarta między (...)S.A. a powodem, a po drugie, jeżeli taka umowa została zawarta – aby jej przedmiotem była wierzytelność wobec A. P. wynikająca z umowy o świadczenie usług z dnia 03 grudnia 2009r. i w jakiej wysokości. Okoliczność zbycia wierzytelności nie wynika z pism załączonych do pozwu z dnia 07 stycznia 2013r. (zawiadamiającego o zmianie wierzyciela) i z dnia 19 października 2015r. (wezwania do zapłaty), które nie są dokumentami źródłowymi na okoliczność przeniesienia wierzytelności wobec pozwanej. Ponadto, do żadnego z tych pism nie zostało załączone potwierdzenie jego nadania, nie wiadomo więc, czy zostały wysłane do pozwanej. W zawiadomieniu o zmianie wierzyciela nie ma opisanej umowy, z której wierzytelności były przedmiotem przelewu (nie ma daty i rodzaju umowy). Konsekwencją braku przedstawienia istnienia umowy przelewu wierzytelności jest niewykazanie przez powoda swojej legitymacji procesowej czynnej.

Nie można uznać, że pozwana przyznała okoliczność istnienia cesji wierzytelności. Zgodnie z art. 229 kpc nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Zawarcie umowy cesji nie stanowi okoliczności faktycznej podlegającej uznaniu bądź też nie przez stronę procesu, a jest wyłącznie okolicznością prawną (nie – faktyczną), od której zależy legitymacja czynna w procesie.

W myśl art. 509 § 2 kpc w przypadku zawarcia umowy przelewu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki łączył go z dłużnikiem. Wierzytelność, jak i prawo do jej dochodzenia przechodzi na nabywcę w takim kształcie, w jakim przysługiwała cedentowi w chwili zawarcia umowy przelewu.

Powód nie przedstawiając Sądowi umowy przelewu wierzytelności, nie wykazał, aby nabył wierzytelność wobec pozwanej i jest to okoliczność wystarczająca do oddalenia powództwa w całości.

Ponadto, gdyby nawet taką umowę przedstawił, nie wykazał zasadności powództwa. Powód przedstawił w pozwie sprzeczne twierdzenia co do tego, co składa się na wysokość dochodzonego roszczenia. Najpierw wskazał, że pozwana nie wywiązała się z umowy uchylając się od ponoszenia opłat abonamentowych, w związku z czym umowa została wypowiedziana. Następnie wskazał, że suma nieuiszczonych opłat abonamentowych wynosi 0,00 zł, a na koniec, że wartość przedmiotu sporu stanowi suma zaległych opłat abonamentowych oraz odsetek ustawowych. Skoro powód sama popada w sprzeczność co do tego, co składa się na jego roszczenie, tym bardziej pozwana i Sąd muszą mieć uzasadnione wątpliwości.

Powód powołał się w pozwie na rozwiązanie umowy, lecz nie podał kiedy i nie przedstawił dokumentu wskazującego na rozwiązanie umowy, a jest to o tyle istotne, że powód dochodzi zapłaty również odsetek naliczonych od dnia następnego po dacie wypowiedzenia umowy.

Nie wyjaśnił również, jakiego rodzaju opłaty w kwocie 197,38 zł objęte są żądaniem pozwu, czy jest to jedna opłata i za co, czy też różne jednostkowe opłaty.

W polskim systemie prawnym obowiązuje zasada, iż między stronami stosunku cywilnoprawnego obowiązek (ciężar dowodu) udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Zasada kontradiktoryjności i dyspozycyjności zobowiązuje strony do wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 kpc). Stosownie do zasady wyrażonej w art. 3 kpc, a rozwiniętej m.in. w art. 232 zd. 1 kpc, strony są obowiązane przedstawiać dowody, a rozkład ciężaru dowodu wynikający także z art. 6 kc powoduje to, że strona, która chce dochodzić roszczeń wymagających dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna”, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis).

W przypadku nie podjęcia obrony przez pozwaną stosownie do art. 339 § 2 kpc, w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego, sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 07 czerwca 1972r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Mając powyższe na uwadze, roszczenie powoda jako bezzasadne i nie udowodnione podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w sentencji wyroku.

SSR Agnieszka Trytek Błaszak

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)

(...)